

Створення організаційної структури територіальної громади з орієнтацією на повноваження є доцільною, ніж з орієнтацією на стратегічний план розвитку. Організаційна структура повинна побудуватися так, щоб об'єднані територіальні громади могли взяти на себе в повному обсязі повноваження, які делегуються державою.

Список використаних джерел:

1. Бобровський О. І. Удосконалення організаційної структури обласних державних адміністрацій: методичний підхід. *Право та державне управління*. 2020 р. № 4. С. 185-197.

2. Серьогін С., Петренко О., Шпітун І. Модернізація діяльності органів виконавчої влади в Україні: структурно-функціональний підхід. *Державне управління та місцеве самоврядування*. 2010. Вип. 1(4). URL: http://archive.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/dums/2010_1/10sssf.pdf (дата звернення: 05.11.2022).

Світлана Петрівна Поліщук,
*кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри публічного управління,
адміністрування та міжнародної економіки
Білоцерківського національного аграрного університету,
м. Біла Церква, Україна*

ОСОБЛИВОСТІ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ У СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Впровадження нового державного управління (New Public Management (NPM)) дає можливість для ідей та практики встановлення акценту на соціальних факторах у публічному управлінні. Завдання щодо розроблення й впровадження інноваційних технологій у діяльність органів публічного управління є новим напрямом досліджень. Виникає необхідність переходу до збалансування ринкових інструментів NPM шляхом використання саме тих, які орієнтовані на громаду та на основі знань про спільноту, від якої залежать державна політика та управління.

У повсякденному значенні публічного управління завжди було і залишається питання щодо найму працівників, типи стратегій, інструменти впровадження та надання послуг (контракти та конкурсні торги). Такі інструменти NPM застосовувалися в різноманітних сферах, таких як економічна, соціальна та екологічна політики та відобразили майже на всіх аспектах державного сектору, починаючи з ідеї та практика NPM, що підвищило ефективність.

Інструменти сучасного публічного управління зосередилися на значенні локальних мереж та їхньому динамічному внеску в інновації, благоустрій і покращення життя населення. Ключові чинники містять в собі місцеве

керівництво; інституційна спроможність; довірчі відносини; значення історії; локальні дані; мережеві відносини та визнання взаємозалежності між соціальним, економічним, природним і людським капіталами. Дані складові доповнюють сучасний інструментарій публічного управління, як приклад, перехід від контрактів до державно-приватного партнерства.

Інноваціями в публічному управлінні можуть бути нові або змінені організаційні структури, фінансові, інформаційні, правові та інші механізми управління, новітні підходи у взаємодії органів публічної влади з громадськістю і бізнесом.

Сучасний стан розвитку системи публічного управління потребує переорієнтації на інноваційний розвиток, адже існує ряд недоліків, а саме: недосконалість інституціональної структури державного публічного управління та її невідповідність потребам суспільству та бізнесу; відсутність удосконалення і прозорість надання публічних послуг; високий рівень корупції в органах публічної влади; непрозора інформаційна політика та дефіцит інформації; низький рівень конкурентоспроможності країни та ін. [1].

Одним із основних напрямів державної політики в сучасному публічному адмініструванні можна визначити впровадження нових інформаційно-комунікаційних і комунікативних технологій в системах і процесах адміністрування, побудова інфраструктури загальнодоступних інтерактивних інформаційних систем і мереж. Оптимізація і підвищення якості процесів управлінської діяльності, здійснюваної органами публічної влади, зі встановленням постійного зворотного зв'язку у відносинах. Ведення ефективної внутрішньої і зовнішньої інформаційної політики, розвиток системи всебічного інформаційного забезпечення управлінських процесів.

Міжнародний досвід пропонує ряд сучасних інноваційних інструментів, підходів до управління, які доцільно використовувати органами публічної влади в Україні. Такими інноваціями в державному управлінні є:

- аутсорсинг (outsourcing) – передача організацією визначених функцій іншій компанії, що спеціалізується у відповідній сфері;
- бенчмаркінг (benchmarking) – використання найкращого досвіду;
- врядування (governance) – управління без уряду;
- електронне урядування (e-government), яке охоплює такі складники: «уряд – урядові» (government to government); «уряд – громадянам» (government to citizens); «уряд – бізнесу» (government to business);
- збалансована система показників (Balanced Score Card, BSC);
- концепція ощадливого управління (lean management);
- нове державне управління (new public management);
- підприємницький уряд (reinventing government);
- реінжиніринг (reengineering);
- управління за цілями (management by objectives);
- управління за результатами (management by results);
- управління проектами (project management) та ін. [2, с. 155-156].

В умовах міжнародної інтеграції важливу роль відіграє оцінювання спроможності країни до освоєння передових технологій та їх впровадження.

Україна представлена у декількох міжнародних рейтингах, які оцінюють інноваційний потенціал та інноваційну спроможність. Найбільш авторитетними є Глобальний індекс інновацій – ГІІ (Global Innovation Index), Індекс інновацій Агентства Блумберг – ІАБ (Bloomberg Innovation Index), Глобальний індекс конкурентоспроможності талантів – ГІКТ (Global Talent Competitiveness Index), Європейське інноваційне табло – ЄІТ (European Innovation Scoreboard). Спроможність України до освоєння передових технологій оцінюється Індексом готовності до передових/проривних технологій, запровадженим ЮНКТАД у 2021 р. (A Frontier Technologies Readiness Index).

Аналіз рейтингів України за чотирма підходами до оцінки спроможності до інновацій за 2014-2020 рр. дає можливість зробити висновок про відсутність активної політики та проривів у підтримці інноваційної діяльності як державою, так і бізнесом. Основою української інноваційної конкурентоспроможності є людський капітал, вища освіта, а також знання й результати наукових досліджень. Однак слабкі державні інституції, несприятливе середовище для ведення інноваційного бізнесу та недружня фінансова система заважають розкриттю підприємницького потенціалу, створюють перешкоди для комерціалізації інновацій та їх впливу на зростання ВВП. Україна залишається протягом останнього десятиліття у групі країн з доходом нижче середнього (за групуванням країн Світовим банком) [3, с. 5].

Розуміння того, як розвивається інноваційна політика, а саме, навички та інструменти, їх вплив на наслідки впровадження призводить до використання нових практик, які ми маємо під назвою «управління громадою» та вносить неоднорідність і непередбачуваність у процеси прийняття рішень і спонукає уряд та його установи бути менш жорстким і більш адаптивним. Це формується для відновлення місцевої території. Тут економічна, соціальна цілі взаємопов'язані та місцевий розвиток виходять на перший план, щоб одночасно створювати соціальні та економічні вигоди; створюють взаємні відносини між учасниками та стають взаємозалежними інструментами розробки та впровадження публічної політики. Саме розуміння зв'язків між цими факторами та наслідками, які вони мають для громадськості і є основою нового публічного управління (New Public Management (NPM)).

Список використаних джерел:

1. Луциків І.В., Сороківська О.А. Котовська І.В. Дослідження особливостей інноваційного розвитку системи публічного управління в Україні. *Економіка та управління національним господарством*. 2017. Вип. 12. URL: https://economyandsociety.in.ua/journals/12_ukr/19.pdf (дата звернення: 01.12.2022).
2. Федорчак О.В. Інноваційний механізм державного управління: підходи до формування. *Ефективність державного управління*. 2012. Вип. 33. С. 150-157.
3. Стан науково-інноваційної діяльності в Україні у 2020 році. *Науково-аналітична записка*. URL: <http://surl.li/dybc> (дата звернення: 01.12.2022).